

Deel 1

De bewerking

*Leid mij in Uw waarheid, en leer mij,
want Gij zijt de God mijns heils.*

Psalm 25:5

Hoofdstuk 1

Linda streek met haar hand over de gleuf van de feloranje brievenbus. De enveloppe was verdwenen, een weg terug daarmee uitgesloten. Haar geweten had de afgelopen weken geworsteld met haar angsten en vandaag was de strijd beslist: het geweten had gewonnen. De opluchting, waar ze stil op had gehoopt, bleef uit en in plaats daarvan zon de angst op wraak en kroop als beklemming omhoog richting haar borst.

Een rukwind sloeg de capuchon van haar gevoerde spijkerjack naar achteren en de plotselinge kou liet haar rillen. Achter haar kletterde een salvo van regenspetters op het strakgespannen doek van de wandelwagenkap. Het gure weer had het leven op straat verdreven en versterkte haar gevoel van eenzaamheid. Met een diepe zucht probeerde Linda de twijfels de kop in te drukken, door zich in de richting van de wandelwagen te draaien. Ze keek neer op Ellie, zo klein en zonder zorgen. Hier had ze het voor gedaan en dat moest ze zich blijven voorhouden. Het slapende kind was zich volkomen onbewust van de innerlijke strijd die haar moeder de afgelopen uren had geleverd.

Gelukkig maar.

‘We gaan naar huis, Ellie’, fluisterde ze meer tegen zichzelf dan tegen het slapende meisje. Zich schrap zettend tegen de wind, die haar donkere haren deed opwaaien, greep Linda het handvat stevig vast en liep terug naar het klooster. Vlagen regen vielen genadeloos op hen neer.

De twijfel, die ze eerder met succes had uitgebannen, keerde terug om haar te kwellen.

Had ze er wel goed aan gedaan? Ze had immers geen flauw idee wat haar brief zou oproepen bij de ontvangers. Zouden ze haar geloven? Zouden ze blij zijn of juist niet? De familie Van Heijningen was rijk en machtig, en zij was, als het erop aankwam, geen gelijkwaardige partij voor hen. Linda had niet het aanzien of de middelen die nodig waren voor het verdedigen van haar belangen.

Bij de volgende windvlaag klampte ze zich vast aan de wandelwagen, zodat ze niet omver werd geblazen. Zelfs de bladeren in de kruinen van de hoge populieren, aan weerskanten van de weg, protesteerden luid tegen de ruwe behandeling door het stormachtige weer.

God help me, bad ze in stilte. Help me het juiste te doen op het juiste moment, zelfs als ik niet kan overzien wat ik met deze brief over me zal afroepen.

Het hek van de kloostertuin kwam in zicht. Ze begon sneller te lopen. Ze nam de bocht en liep over het pad in de richting van de laagbouw. Daar had ze de afgelopen maanden haar thuis gevonden. Nog voordat ze de sleutel in het slot van de voordeur had gestoken werd de deur van binnenuit geopend.

‘Linda, wat doe jij met dit weer buiten?’ riep Xander, de begeleider van haar woongroep.

Bij het zien van zijn onderzoekende blik trok ze een schuldig gezicht. Het begon hem waarschijnlijk te dagen wat ze had gedaan, gezien de hardere trek die op zijn gezicht verscheen en zijn gefronste wenkbrouwen. Had ze echt gedacht haar beslissing voor Xander verborgen te kunnen houden?

‘Ik moest even een boodschap doen.’

Ze koos voor een ontwijkend antwoord, omdat ze anders zijn argumentatie opnieuw zou moeten aanhoren.

‘En dan moet je Ellie meenemen?’ vroeg Xander afkeurend. Zorgzaam ontfermde hij zich meteen over het kind in de wandelwagen. Nog voordat Linda haar jas opgehangen had aan de kapstok achter de deur had hij de kleine Ellie er al uitgevist. Hoe moest ze uitleggen dat ze haar beslissing zonder Ellie nooit had kunnen nemen? Ze had haar snoetje moeten zien, want anders had de twijfel het gewonnen en had ze die brief nooit verzonden.

Xander begon met een veel zachtere en vriendelijker stem tegen het meisje te praten. ‘Wat een moeder heb jij, zeg! Moet je nou kijken hoe nat je bent. Ze had je gemakkelijk hier bij mij kunnen laten.’

Hij schonk haar zijn tederste glimlach. Linda zag hoe Ellie met haar grote, grijze kijkers geboeid naar hem opkeek. Er verscheen een stralende lach op haar gezicht.

‘Ik zal je wel uit je jas helpen’, zei hij tegen de kleine Ellie, die het eerst rustig onderging. Maar toen zijn onhandige poging om het meisje van haar jas te ontdoen te lang ging duren, begon ze te jammeren.

Linda keek vermakelijk toe hoe Ellie begon te kronkelen en ongeduldige geluidjes liet horen. Ze bedwong haar aandrang om bij te springen en liet het gaan. Xander was sinds hun komst naar het klooster dol op Ellie en zij wond hem op haar beurt met haar babyachtige beminnelijkheid om haar vinger. Elke dag leek de band tussen hen sterker te worden.

Maar wat waren zijn gevoelens voor haarzelf? Was hij net zo gek op haar als hij was op Ellie? Xander had zich daar nooit over uitgesproken. Dat was onmogelijk in de professionele relatie die ze hadden, dat snapte ze wel. Maar af en toe, in een onverwacht ogenblik, zag ze iets in zijn blik. En dat gaf haar een aangenaam gevoel.

Ze volgde hen naar haar eigen kamer, maar bleef halverwege

de gang even staan voor de spiegel. Haar haren waren verwaaid en dropen van het vocht. Scherp staken haar jukbeenderen uit het smalle gezicht. De tijd die achter haar lag, had sporen achtergelaten. En niet alleen zichtbare sporen.

Met spijt achteromkijken, wilde ze niet meer. Ze boekte immers vooruitgang. Xander was trots op haar, dat ze niet weer was teruggevallen en dat ze volhardend bezig was een toekomst op te bouwen voor haarzelf en Ellie.

Zelf zag ze daarnaast nog een ontwikkeling, die gelijk opging. Ze was als vrouw bezig uit de schulp te kruipen waarin ze na Fabians dood gekomen was. Ongehuwd en zwanger, zonder vader voor haar kind. Vol schaamte en verdriet was ze achtergebleven. Maar God had haar houvast gegeven. Zonder Hem had ze het in de eerste maanden van haar zwangerschap ongetwijfeld opgegeven. Na een moeilijke tijd te hebben doorgemaakt, ging het nu goed. Er was persoonlijke groei en een leven dat toekomst had. De bewondering die ze las in Xanders ogen, was een compliment dat ze koesterde.

Ze had zoveel aan hem te danken. De afgelopen maanden was ze op hem gaan leunen en had hij haar meerdere malen van een terugval weten af te houden, door zijn geduldige aanpak en zijn onvoorwaardelijke vriendschap. Op eigen benen leren staan, onafhankelijk worden van anderen, daar had ze de afgelopen maanden naar toegewerkt. Xander had haar dat steeds voorgehouden. Dat was nodig, want binnenkort zou ze de woongroep verlaten en was ze op zichzelf aangewezen.

Het was ironisch dat ze vandaag precies had gedaan wat hij van haar verwachtte, namelijk zelfstandig een juiste beslissing nemen in het belang van Ellie. Alleen liepen hun meningen over de juistheid van haar beslissing uiteen. Daarom had ze hem van tevoren niet ingelicht.

Ze draaide zich weg van de spiegel en liep haar kamer binnen,

waar Xander met de kleine Ellie op de grond was gaan zitten. Met haar voetjes recht vooruit, ontspannen met haar rug tegen zijn dijbeen geleund, leek het meisje bijzonder tevreden met zichzelf én met de aandacht die ze kreeg van een van de belangrijkste personen in haar leven.

Xander raapte een van de blokken op, die op de grond rond Ellie lagen. Hij hield het meisje het blok voor en vroeg achteloos, zonder op te kijken: ‘Wil je praten?’

‘Ik moet een fles klaarmaken’, zei ze in een poging hem te ontwijken en liep naar het kleine keukenblok in de hoek. De routinematige handelingen lieten haar merken hoe verkrampt ze was en ze probeerde zich te ontspannen. Zonder iets te zeggen, wendde ze zich even later tot Ellie, die meteen haar armpjes verwachtingsvol in de lucht stak.

Linda zat nauwelijks op de bank, of Ellie had zich in de holte van haar arm genesteld, de fles tussen de beide knuistjes gedrukt. Na een lange stilte, die alleen onderbroken werd door het klokkende geluid van de fles, keek Xander haar aan.

‘Je hebt de brief dus daadwerkelijk geschreven en verstuurd.’

Op zijn gezicht was geen afkeuring te lezen en zijn stem klonk neutraal; een en al professionaliteit. Hij leunde achterover tegen het stootboord van de luie stoel en strekte zijn lange magere benen voor zich uit. Dit betekende dat hij alle tijd had.

‘Ja.’

Hij zou geen genoeg nemen met dit korte antwoord.

‘Ze hebben het recht om het te weten.’ Hoe vaak had ze deze zin niet in gedachten herhaald, als een mantra, om zijn bedenkingen te weerleggen. Ze voelde zich emotioneel uitgeput en wist niet of ze dit gesprek wel wilde aangaan.

Hij reageerde niet meteen, maar gunde zich de tijd zijn antwoord te formuleren.

‘Dat weet ik en daar steun ik je in’, begon hij voorzichtig. ‘Het

is niet de eerste keer dat we dit bespreken. Het is zo begrijpelijk dat je dit wilt doen. Ik denk alleen dat je timing verkeerd is. Je bent een heel eind gekomen, dat weet ik, maar nog een korte tijd en dan ga je hier weg en sta je er alleen voor. Je kunt het, je bent sterk genoeg. Maar je zult veel voor je kiezen krijgen, Linda. En ik ben bang dat je weleens teleurgesteld zou kunnen worden in je zoektocht naar deze mensen.'

Xander had in eerdere gesprekken over dit onderwerp zijn mening op dit punt helder uiteengezet. Hij had gelijk, haar verstand zei dat het zo was. Maar ze kon het niet. Elke keer als ze naar Ellie keek, wist ze dat ze verplicht was om in actie te komen.

'Ik doe het voor Ellie', antwoordde ze. 'Ik ben de enige persoon die ze heeft. Als mij iets overkomt ...'

'Jou overkomt niets', onderbrak hij haar streng. Ze had dit argument eerder gebruikt, maar ook deze keer wilde hij er niets over horen. 'Ellie heeft niemand nodig, behalve jou. Je bent een goede moeder, Linda.' Zijn lieve woorden gevolgd door een onverwachte glimlach ontroerden haar. Ze bedankte hem met een warme blik.

'Ik ben gewoon bang, Xander. Bang dat Ellie alleen op de wereld komt te staan. Ze is nog zo jong. Ik weet wat het is om alleen te zijn. Dat wil ik Ellie besparen. Juist nu ze zo klein en kwetsbaar is.'

'Je bent niet alleen, dat weet je, Linda. En je moet niet steeds maar denken dat jou iets overkomt. Dat is niet reëel', zei Xander nu met zachtere stem.

Hij had ongelijk.

Mensen konden een ongeluk krijgen, of zomaar doodgeschoten worden op straat. Mensen waar ze het meest van gehouden had, was dit overkomen.

Dat was de reden dat ze de brief had geschreven. Ze moest wel, want familie is belangrijk voor elk mens. Zonder familieleden

die onvoorwaardelijk van haar hielden, zou Ellie het niet red-
den. Linda had de morele verplichting om de enige familie die
Ellie had, in te lichten over haar bestaan. Ondanks het feit dat
ze de consequenties daarvan niet overzag en dat de onzekerheid
over hun respons haar ontzettend bang maakte.